

Michaela
Merglová

Přítí zastávka

Host

The background of the entire page is a vibrant green, featuring a complex, organic pattern of overlapping, leaf-like or marbled shapes. These shapes vary in shades of green, from a deep forest green to a lighter, almost lime green, creating a textured, naturalistic feel. The pattern is dense and fills the entire frame, serving as a backdrop for the text.

Michaela
Merglová

Přístí

BRNO
2025

Michaela
Merglová

Zaštvánka

© Michaela Merglová, 2025
Cover picture © Branislav Matis, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2639-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-2640-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2641-3 (MobiPocket)

VĚNOVÁNO
MUŽÍČKOVÍ
A MILUNCE.
VY OBA VÍTE.
MÁM VÁS RÁDA.

Telefon zvonil. Jednou, podruhé, potřetí.

Po šestém zadrnčení se k němu konečně přiřítla postava. Drapla ho do ruky umazané od hlíny a přimáčkla si přístroj k uchu i s narezlou motyčkou na záhonky.

„Slyším!“

Chvilka ticha, až se zdálo, že to volající vzdal. Ale pak — nádech. Pomalý a těžký, jako by se člověk na druhém konci odhodlával k něčemu nepříjemnému. „Maki?“

„Kuře?“

„Můžu za tebou přijet?“

I . KONEČNÁ

Hodiny ukazovaly celou a pět minut, když Karolína sestoupila ze dveří přímo do kolejíště. Vlak dlouho nečekal, zakrátko se ozvalo písknutí průvodčího a stará souprava vyrazila do zatáčky za kopec. Chvilka rachocení a pak téměř až mrtvolný klid.

Konečná odpovídala svému jménu. Na její jediné vlakové zastávce nestála žádná čekárna, žádná trafika, kukaň pro prodavače lístků nebo alespoň lavička. Jako by se tu vše zastavilo v čase a vzdorovalo to čemukoli novému. Z jedné strany obklopoval koleje řídký borový remízek, z druhé alej topolů, v nichž se krčila počmáraná telefonní budka přestavěná na veřejnou knihovničku. Když do ní Karolína nahlédla, uviděla v poličce promáčený řecko-polský slovník a očenou harlekýnku.

Nádhera, pomyslela si s úšklebkem.

Bylo jedno z těch pozdních dubnových odpolední, kdy od země ještě sálá syrový jarní chlad, ale vzduch už slibuje léto. Karolína si posunula po rameni popruh těžké kožené tašky a vyrazila do kopce. Cesta ji rychle zahřála, protože asfaltka prorůstala kluzkým plevelem a pokrývaly ji nánosy starého listí, které jí neustále zkoušely podtrhnout nohy. Vystoupat vzhůru ji tak stálo výrazně větší úsilí, než zamýšlela, a když se jí otevřel výhled na celou Konečnou, zůstala chvíli stát a zírala do krajiny. To, co se před ní rozkládalo, ji však nijak neohromilo. Vesnice působila stejně neutěšeným dojmem jako její zastávka.

Dominantu představoval kostel, jemuž před pár lety díky evropským fondům vyměnili střechu, přestože uvnitř žádný duchovní nesloužil mši asi tak od smrti Stalina. Zbytek vesnice tvořilo pár roztroušených domů, obdělňíky zahrad a silnice procházející středem údolí, dokud ji nepolkla studená zeleň smrkového lesa na druhém kopci. Většinu domů s ní spojovaly nepevně hrbolaté odbočky.

Když na jednu z nich Karolína sestoupila, štěrk jí ujížděl pod teniskami, jako by ji chtěl popohnat dolů. Šla sice jen pár minut, ale míra nepohodlí a frustrace v ní s každým krokem rostla. Taška ji tloukla do boku, ve vzduchu smrděl hnůj, po zádech jí stékal pot a měla chuť prásknout sebou na zem a rozbrečet se vzteky.

Minula cihlovou ruinu zarostlou vlčími máky a pcháči a několik dalších domů zralých na bourací kladivo. Poslední stavení před hustým lesem však vypadalo jako chaloupka z pohádky — červená střecha, břečťanem obrostlá zeď, hustý živý plot.

Právě z něj vyrazila mávající ruka. „Kuře! Musíš to vzít doprava, branka je zaseklá.“ Ruka zabodla prst stranou a zmizela.

Karolína zmateně zastavila. „Doprava kam?“

„Je tam díra v křoví, jenom kousek popojdi.“

Následovala instrukce, až se z hustých bezů před ní vyloupla postava.

Markéta měla pětatřicet let a skoro trojnásobek kil. Ještě před rokem statečně bojovala se svou váhou všemi dietami a půsty, které si člověk dokázal představit. Nakonec prohrála, pěkné rysy jí však z kulaté tváře nezmizely, jen se trochu víc rozpily. Vynořila se z roští, v černém mikádu zapletené větvičky a listy, v ruce velké zahradnické nůžky, a hrnula se ke Karolíně se srdečným máváním. „Kuře! Ahóji!“

„Hlavně mě nepropíchni!“ vyjekla Karolína a o krok couvla.

Markéta se zazubila a nůžky sklonila. „Aspoň by to byl dobrej nekrolog — detektivkářka probodnutá zahradním náčiním.“

„Protože vrahem je vždycky zahradník?“ nadhodila Karolína. Sklonila se a protáhla se dírou v pichlavém křoví.

„Jak jinak,“ přitakala Markéta a pokynula. „Tak pojď. Udělala jsem čaj.“

Cvrkot hmyzu a ptactva, tikání hodin.

Posezení na prosklené verandě bylo v tom pozdním dubnovém dni pořád ještě mrazivé, ale čaj příjemně hřál do dlaní i v krku. Markéta navíc zevnitř přinesla dvě deky, které si přes sebe přehodily, když se uvelebily v praskajících ratanových ušácích.

Svíraly hrnky a mlčely. Karolínina taška výmluvně ležela mezi nimi, ale ani jedna z nich se neměla k tomu cokoli říct. Jen společně naslouchaly hebkému šumu zahrady a natahovaly okamžik ticha, jak to jen šlo.

Vesnice se jmenovala Konečná, stejně tak by se ale mohla jmenovat Nudná.

Nebo Tichá.

Nebo Prdel Světa, jak ji ostatně Karolína občas i nazývala.

V Konečné nebylo nic — žádný obchod, žádné služby, žádná zábava, jen jednou týdně pojízdná maringotka s pečivem, mléčnými výrobky, rumem a cigaretami, jejíž provoz měl na hrbu zdejší podnikatel Karlíček.

Pan Karlíček se vůbec coby čerstvý důchodce pokoušel Konečnou vytrhnout z mrtvolné letargie. Právě z jeho popudu vznikla na nádraží ona smutná knihobudka, ve svém sklepe vytvořil únikovku, jejíž taje se nikdo neodvážil vyzkoušet, a ve své stodole se snažil otevřít informační kiosek pro turisty, kteří však nikdy nedorazili. Myšlenku vydávat místní noviny opustil poté, co nenašel žádné přispěvatele (kromě sekce nekrology), a podcast o dění ve zdejší komunitě zkrachoval na tom, že se v Konečné prostě nedělo nic. Jeho nejnovější pokus zaproudit zdejší život mohly obě ženy slyšet právě teď.

V dálce začaly břinkat činely. Karolína sledovala, jak do té doby poklidně zpívající ptactvo v zahradě při každém úderu poplašeně vzlétlo a zase se pak za ticha vracelo. Odkášala si. „Pan Karlíček?“ nadhodila.

Markéta s hrobově vážným výrazem přisvědčila. „Pan Karlíček.“

„Co dělá tentokrát?“

„Marš královský kapely. Přivezl si to z Kodaně, kam jel s dcerou na dovolenou. Co týden prý pochoduje ulicemi města královská kapela. Obejde centrum kolem dokola, zahraje a turisté to milují. Tak se rozhodl založit to tady jako novou tradici.“

Činely opět udeřily, ptactvo se s křikem vzneslo do vzduchu.

Karolína upila čaj. „A ví, že tady nemáme krále?“

„Jak vidíš, on nemá ani kapelu, a stejně mu to nevadí.“

Ozvalo se procítěné *břínk, břínkbřínk*.

Hřivnáči se rozhodli, že tohle nemají zapotřebí, a vyrazili houfně k lesu.

„Za chvíli bude po všem,“ ujistila ji Markéta. „Vždycky obejde svou zahradu a je hotovo.“

„Neměl by obcházet celou Konečnou?“

„Asi měl, ale stará paní Mrtvá po něm hodila slepici, tak toho radši nechal.“

„Hodila po něm slepici?“

„Nejspíš po něm chtěla hodit vejce, ale je trochu zmatená. Už má devětaadvadesát.“

Karolína zavrtěla hlavou. „Vzrušující život na venkově.“

Město leželo za kopcem, jen hodinu cesty. Tak blízko, a přitom tak daleko. Mohlo být stejně tak za horami a dolinami tisíce mil odsud a Karolína by nepoznala rozdíl. Konečná tak působila — jako místo soumraku, kam lidé přicházejí, aby se už nikdy nevrátili, jako by tady, v malém domku na kraji lesa, končil celý svět.

„Co čaj? Dobrý?“ ozvala se Markéta.

Karolína si uvědomila, že i když už vypila víc než půlku hrnku, vůbec nevnímala chuť. Soustředila se a ucítila slabou bylinnou vůni, máta, meduňka a snad i rozmarýn, prostě jedna z těch mdlých směsí, které si její kamarádka sušila ze zahrádky. „Hm,“ přikývla ze slušnosti.

„Je domácí,“ vysvětlila Markéta horlivě.

„Hm,“ zopakovala Karolína a zadívala se raději znovu z okna.

Zahrada kolem domu vypadala maličká a stísněná a Karolína se nemohla zbavit dojmu, že tu cosi schází, jako by dřív byla jiná. Rozlehlejší. Barevnější. V jejích vzpomínkách se táhla a plevelila do kouzelné džungle plné divokých pivoňek, nakvetlých šípkových růží a kopretin a omamně vonící šalvěře. Jenže ve skutečnosti ji tvořily jen dva okrasné záhonky, keř bylinek a...

„Vidím, že to koště pořád stojí,“ řekla Karolína s náznakem rozladění a ukázala do rohu zahrady.

Rostl tam jediný strom, klenutá třešeň, do níž krátce poté, co se sem Markéta nastěhovala, udeřil blesk. Polovina zchřadla a suché větve trčely k nebi jako ohlodané pahýly. Druhá část rozštěpu se však nevzdala a vyrazily z ní zelené lístky s květy, které halily to vrásčité mrtvé torzo jako svatební závoj. Třešeň už neplodila, a když se Karolína kdysi ptala, proč tu strom nechávat, Markéta jen krčila rameny.

„Je moje,“ řekla jí na to tehdy. „A mně je jí líto.“

Stejnou větu zopakovala i teď.

„Mohla bys tu mít něco, co plodí,“ oponovala Karolína.

„Já vím,“ kývla Markéta téměř provinile, ale v tváři jí šlo přecházt, že strom stejně nepokácí.

Karolína upila čaj a znovu se rozhlédla po zahradě.

Něco je jinak.

Záhonky u rozbité branky lemovaly smetanové primule a žluté, rychle odkvétající narcisy. K severní straně domu se lepil staříčkův skleník, v němž se v horkém vlhkém vzduchu přetahovaly každé léto o prostor rajčata s nakládačkami.

Všechno stejné.

Stejně, a přesto jiné — jenže co? Co se změnilo?

Karolíně to nešlo z mysli. Bylo to jako zahlodaný červ.

Něco je jinak.

Musí zjistit co.

„Co nového ve Městě?“ zeptala se Markéta opatrně. „Viděla jsem, že Rozhlas dal tvou knížku mezi top deset titulů letošního jara, to je skvělý...“

„Jo, to tam sestavuje Ljuba, ta pro mě má slabost a vždycy je na mě hodná. Dělal jsem s nimi v únoru rozhovor o celé sérii, tak slíbila, že novinku ještě někde protáhne,“ kývla Karolína mechanicky, zatímco dál systematicky skenovala zahradu a porovnávala ji se svými vzpomínkami.

„Takže prodeje jsou dobrý?“

„Prodeje jsou dobré,“ pokrčila Karolína rameny a zaměřila se na okolí třešně — možná právě tam je něco jinak? Prořezané větve? Ne, třešeň vypadá pořád stejně uboze... „Stejně jako těch sedm předtím. Ignác vždycy říká, že detektivky se budou prodávat, i kdyby na zem spadnul meteorit. Řešil i filmová práva na první díl, ale asi z toho nic nebude.“

„Filmový práva? To je ale paráda!“

„Jo, byla by, ale chce to dělat nějaká obdoba kabelovky — jedna z těch internetových video-on-demand platforem, tak tomu moc nevěřím. Koukala jsem na jejich produkci a nejsou to ani běčka, co dělají, ale rovnou efka. Kulisy otřesný, herci dřeva, všechno laciný, jak kdyby to točili za devadesátek v nějakém porno studiu...“ Přesunula pohled k jednomu i druhému záhonku a zkoumavě se probírala tamními květy. Všechno stejné, všechno na svém místě. Tak proč jen ten pocit...

„Podílela by ses na scénáři?“

„Asi ne. Ignác mi říkal, že je rozjednaná ještě nějaká seriálová nabídka, která vypadá slušněji, takže uvidíme. Prý se do toho nebudeme vrhat za každou cenu... po hlavě...“

A pak si to konečně uvědomila.

U stěny přímo pod verandou se dříve pnuly růže, jejichž omamnou vůni si Karolína dodnes pamatovala.

Přesně před rokem sem zajela naposledy spolu s Márou a malým Jarinem. Jarin tehdy zakopl o vlastní nohy a spadl po tváři do keře. Křičel a plakal, než z něj s Markétou dostaly všechny trny, ale ta vůně zůstávala navzdory ošklivým okolnostem v její paměti živá a příjemná.

Teď růže zmizely a zůstalo po nich jen prázdné místo.

„Už nemáš růže?“ obrátila se k Markétě se zamračenou vráskou na čele.

Markéta si poposedla, zdálo se, že ji křeslo najednou tlačí. „Nemám.“

„Proč?“

„Škúdcí,“ odvětila neurčitě a odkašlala si. „Jak se má Jarin?“ změnila téma a Karolína si ihned domyslela, že keře zmizely právě po incidentu s jejím synem. „Kolik mu je teď už, šest sedm...?“

„Sedm. V září šel do školy.“

„To je hezký.“

Karolíně ztěžkl žaludek. Jarin a Mára. Dokud klevetily o knihách, přišlo jí, jako by mluvila o někom jiném, cizím. Jenže teď se hovor stočil k něčemu hmatatelnému a skutečnému a ona v sobě ucítila napětí. „Je to hezké,“ přikývla, zatímco zaháněla nepříjemné pocity. „Učí se číst a psát, nosí jedničky a pochvaly... Taky bych se hned vrátila do doby, kdy byl život o razítkách a puntíciích.“

„A těšil se do školy?“

„Těšil, ale po prvních týdnech ho to přešlo a začal se ptát, jestli by se nemohl vrátit zase do školky. Většina dětí, co znal, šla na šestatřicítku, a tohle je pro něj úplně nový kolektiv, kde se ještě pořád trochu stydí. Vysvětlovala jsem mu, že teď už je velký kluk a že velcí kluci do školky nechodí. Ale v tu chvíli mi došlo, že teď bude až do patnácti dvaceti prostě jenom tohle — školák.“ Nadechla se. Nikdo by z její tváře nevyčetl, že v sobě svádí vnitřní boj, že v ní narůstající napětí hrozí přetéct a zahltit ji. „Teď to je ještě takové hezké a nevinné, ale sotva se člověk otočí, bude ve druhé třídě a ve třetí, pak přijde puberta a hormony a zamilovávání a...“ Mluvila rychle a mechanicky.

Držela šálek mdlého bylinkového čaje, ale vlastně ho necítila. Od konečků prstů se jí zmocnila ta známá otupující síla, která ochromovala tělo a které se nedokázala bránit. Jako by přes ni přešel mráz.

Pak svůj boj prohrála.

Porcelánový hrnek jí vypadl z rukou a roztříštil se o podlahu. Střepy se rozletěly do stran jako malé projektily.

Karolína se na to dívala, dívala se na skvrnu na podlaze, na stříkance na stěnách, dívala se na rozsekaný porcelán, na prasklé ouško a květinový vzor, který už nikdy nesroste do podoby, jakou měl před pár vteřinami. Ale necítila nic. „Omlouvám se“, řekla strojovým hlasem, který zněl jako záznamník.

Markéta vyskočila na nohy. Ignorovala střepy a došla ke kamarádce, jako by nebyl rozbitý šálek, ale ona. „Je všechno v pořádku?“

Karolína by se nejraději zasmála. V pořádku? Copak by byla jinak tady, v tomhle prdelákově bez lidí a života, kdyby se nic nedělo? Chtěla odpovědět, odseknout něco peprně vtipného jako vždy, ale i tváře jí ztuhly v tom nepřírozeném chladu. Nepromluvila, ani se nepohnula, jen se dál dívala na drobné porcelánové střepy.

„Chceš o tom mluvit?“ zkoušela to Markéta dál.

Karolína zatřásla hlavou.

„Chceš mluvit o něčem jiným?“

Další zavrtění hlavou.

„Chceš jít dovnitř?“

Opět odmítnutí.

„Chceš ještě čaj?“

„A já tak doufala, že když ten hrnek rozflákám, tak už to nebudu muset pít. Je fakt odporný, Maki.“ Karolína se štěkavě zasmála. Konečně se jí podařilo získat nad sebou zase vládu. Otupělá ztuhlost mizela a polknutí zaplašilo poslední tíhu v žaludku.

„Dobře no, tak já ti teda udělám jeden z těch ibiškovějch, co piješ. Člověk ti chce dopřát biokvalitu, a ty se takhle cukáš.“

„Bio mi nevadí, ale tohle chutná jak vylouhovaná tráva.“

„A ty máš něco proti trávě?“

„Sekačku.“

„Tsss.“

„Promiň za ten hrnek,“ vyhrkla Karolína, když už Markéta mizela v nitru domku. „Ta cesta byla dlouhá a únavná, nějak jsem...“

Markéta mávla rukou. „Beztak patřil spíš do muzea, ten byl ještě po babi. Vůbec to neřeš.“ Zmizela v kuchyni.

Karolína osaměla na verandě s výhledem do zahrady, která byla oproti jejím vzpomínkám příliš malá, stísněná a bez růží. Břinkot činelů z dálky konečně ustal a rozhostil se klid.

Příkrčila si nohy pod bradu a položila si hlavu na kolena.

Z domku k ní doléhalo cinkání porcelánu a nalévání horké vody. Vzduchem zavanula vůně nakyslého čaje a Karolína se usmála.

Poprvé za dlouhé týdny se cítila klidná.

Zavřela oči.

Markéta vytáhla sáček z hrnku a vrátila se na verandu. Karolína klimbala v ušáku, hlavu svěšenou, dech pravidelný.

Vypadala jako Markétin pravý opak. Hubená, vysoká a sošná, dokonalý obraz toho, co si člověk mohl představit pod slovy úspěšná spisovatelka. Vlasy nosila v týle stočené do elegantního uzlu, z něhož čněly dvě zdobené čínské jehlice, a kolem uší se jí vlnily uvolněné prameny, které pokaždé vypadaly šik, i když se o to Karolína prý nikterak nesnažila.

Karolína také s ležérní elegancí nosila a kombinovala ty nejpodivnější kusy oblečení — ať už šlo o burleskní korzet s duhovými legínami, šaty s pardálím vzorem pod tyrkysovým

viktoriánským župánkem, bachratý svetr s bambulemi a kovbojské boty, nebo jako teď, džíny s třásněmi a hrachově zelenou kožesinovou parku. To, co by na komkoli jiném vypadalo jako model od kolotočářů, se na Karolíně skvělo, jako by právě sestoupila z přehlídkového mola.

Markéta tiše položila čaj na stolek, přehodila přes kamarádku deku, posbírala střepy z podlahy a vrátila se dovnitř i s Karolíninou taškou.

Dům byl malý a těsný, a třebaže Markéta neměla dar vytříbeného módního vkusu jako její kamarádka, dokázala věcem vtisknout upřímný domácí půvab. Za verandou se tak nacházel přívětivě působící pokoj lemovaný policemi obtíženými knihami. Vinuly se kolem stěn a obtáčely všechny kouty i okna. Svazky vypadaly omšele, jak do nich pražilo slunko, ne však zaprášeně — znamení, že si majitelka cení každého z nich.

Mezi všemi těmi věcmi člověku snadno unikly dveře — skrývaly se pod tlustou vrstvou starých knižních plakátů. Schovával se za nimi kamrlík, kdysi přístěnek na smetáky, dnes pracovna.

Zatáhnutí za provázek rozsvítilo žárovku, která zalila světlem kout s notebookem a řadou otevřených zápisníků a svazků. I Markéta byla spisovatelka. Markéta Morušková, občanským jménem Voráčková, napsala už tři knihy s dobrodružnými příběhy Drobka a Drápa, malého medvěda a hrdiného zajíce, kteří spolu zachraňovali Všezeleň les.

Přejela prsty po hřbetu jedné z knih se zlatě vyraženou číslicí. Zalistrovala v ní a našla velkou dvojstranu s ilustrací ústřední dvojice zvířat ve zbroji spíchnuté ze zmačkaných plechovek, s přilbami vykrojenými z vaniček od sušenek a malými štíty z kulatých víček chipsů. Ilustrátorka nad tím výjevem zdobným písmem vyvedla ještě nápis *Cesta do hlubin Plavuňového údolí*. Byla to nádherná kresba, detailní, bohatá, plná barev a stínů a hry se světlem.

Knihy se mezi dětmi těšily velké oblibě a získávaly skvělé ohlasy i literární ocenění. Markétu to těšilo, občas si ale říkala, jestli je *Všezeleň les* tak docela její. Většina úspěchů, které se s ním pojily, totiž měla jeden společný jmenovatel — ony opulentní ilustrace.

Kreslířka s pseudonymem Lyra s lidmi zásadně nekomunikovala osobně, nakladatel Ignác jí tedy vždy jen přeposlal Markétin text a Lyra ho za pár týdnů obdařila obrázky. Téměř dokonale vystihovaly to, co chtěla spisovatelka svou knihou sdělit, a Markéta se občas přistihla při myšlence, jestli to jsou její slova, nebo spíš kreslířčiny ilustrace, co dává příběhům život.

Vypadaly by obrázky stejně, kdyby knihu napsal někdo jiný? Oblíbili by si je děti i kritici, kdyby vyprávěly historky od jiného autora? Plakali by tolik, když umřel Křeček Vincenc?

Někdy si připadala jen jako kousek v soukolí, baterie strojeku, kterou lze vyměnit, zatímco Lyra představovala rodinné stříbro, které všichni obdivovali.

To vše jí problesklo hlavou, když při zavírání knihy zavádila o myš a rozsvítila počítač, na jehož obrazovce zářila malá červená jednička v rožku e-mailové ikony. Najela na ni kurzorem a klikla.

Objevila se zpráva.

Od nakladatele.

Přečetla si ji.

Než se dostala k rozloučení, v žaludku se jí rozlil horký pocit tíhy a ruce se jí roztráslly.

Polkla.

Ne, prosím, ne znovu, blesklo jí hlavou.

Jenže třes neustával.

Odsunula židli a otevřela rychle zásuvku stolu. Pod vrstvou papírů našla to, co hledala — zpola vyprázdněné plato s kulatými bílými prášky.

Jeden z nich s potížešmi vyloupila a spolkla.

Položila dlaně na stůl.

Třáslly se. Pokaždé, když ji přepadla úzkost, se třáslly.

Ale to už věděla.

A tak čekala.

Markéta měla od dětství pocit, že je jiná. Vždycky se raději pohybovala ve světech, které si vysnila, a ráda si vymýšlela příběhy, kterým se ostatní smáli. Nikdy tak nezapadala do kolektivu, neznala hry, které hrály ostatní děti, a slova, která jí lidé odmala říkali s krutým smíchem, ji zraňovala.

Divná. Přecitlivělá. Nenormální.

Léta doufala, že se to změní a že ji dospělost osvobodí z kolotoče ponížování matkou i vrstevníky. Po škole se jí dařilo, získala dobrou pozici ve velké mezinárodní firmě a vyjednala si plat, který jí umožnil vzít si hypotéku na byt. Snaha zapadnout mezi kolegy jí však pořád stála spoustu úsilí a předstírání, že ji zajímají banality a všednosti. Rozebírání toho či onoho tenisového matche. Životy mikrocelebrit z obskurních profesních oborů. Konference, kterým všichni tleskali, zatímco Markéta nechápala proč, když předkládané informace byly jen reklamou na služby prezentovaných firem. Kuchyňkové rozebírání nejlepších diet a fotografií těhotenského břicha, dovolených v předražených all inclusive resortech, co vypadaly stejně v Krkonoších jako v Egyptě, nebo kabelek luxusních značek, které šli titíž bangladéští dělníci jako jejich levné kopie.

Markétu nezajímalo nic z toho. Byly to podružnosti, pomíjivé nesmysly, věci. Zdálo se však, že životy jejích kolegů se točí jen kolem nich, a tak se naučila přikyvovat a o svých zájmech a vzdušných zámcích nemluvit. Po čase si vsugerovala, že ty nesmysly a věci možná opravdu k životu potřebuje, a začala se chovat jako její okolí.

Dala se dohromady s jedním z kolegů, stejně povrchním jako ostatní, ale Markétě to nevadilo. Měla ho ráda a sama v sobě se snažila onu povrchnost velebit. A tak létali v létě k moři a každý víkend jezdili na výlety a pracovní konference, debatovali o autech a o influencerech z LinkedInu a Markéta si myslela, že jsou šťastní. Myslela si, že se konečně vymanila z prokletí dětských let a našla někoho, kdo ji miluje.

Na pohled měla tehdy život jako z katalogu. Skvěle placenou práci v korporátu, kam jezdila nablýskaným služebním autem v drahých pouzdrových šatech velikosti 36 a v saku na míru. Hypotéku na byt ve třináctém patře rezidenčního centra, odkud Město vypadalo jako skládačka z papíru. Přítele, který ji požádal o ruku na romantické dovolené v Paříži.

Jenže pak přišel první záchvat úzkosti — když snoubenec odkrácel z jejího života měsíc před svatbou za jinou ženou.

Markéta musela všechno obvolat a zrušit: zápůjčku šatů i obleku, kadeřnici, kosmetičku, svatební obřad, hostinu, kapele, fotografa. Tisíce a tisíce v trapu, propadlé zálohy a na konci každého telefonátu směs účasti a otrávenosti.

Musela vše sdělit rozezlenému příbuzenstvu, které už si zařídilo ubytování ve Městě, vybralo dovolenou, zapůjčilo šaty a nakoupilo dary. Další směs účasti a otrávenosti, rámovaná radami a poznámkami, které se zarývaly do už tak rozbolavělé duše.

„No tak mu taky zahni, ne?“

„Nerada ti to říkám, zlatíčko, ale ty se mu divíš? On byl takový normální, a ty jsi... no, ty.“

„Já měla vědět, že ty se nevdáš!“

„Co naděláš, no, tak holt si najdeš někoho jinýho, kdo si tě vezme.“

Nejtvrdší rána nebyla jeho nevěra. Nebyla to ani ta zrušená svatba a rozbitý obraz posledních let, ale zjištění, že se nic nezměnilo.

Že je zpátky tam, kde jí všichni bezděčně říkají kruté věci, kterými ji zraňují, jako by slova neuměla řezat jako žiletky.

Jako poslední zavolala matce.

Markéta seděla v bytě, v němž na ni ze všech koutů zíraly věci, které si za léta společného soužití se snoubencem pořídili a které jí připomínaly, co nikdy nebude, zatímco jí matka vykládala, jak ji varovala, že to není chlap pro rodinu a že si měla dát pozor, protože už taky není nejmladší.

A v tom okamžiku se něco stalo. Něco prasklo jako skleněná konvice, do které se po tisíci nalije příliš horký čaj.

Srdce jí bušilo jako zvon a po těle se rozlil tupý pocit. Nemohla vstát, nemohla zvednout ruku, nemohla nic — jen zírala před sebe, nekontrolovaně se trásla a poslouchala litanii řinoucí se z telefonu.

Bylo to poprvé, kdy si přála umřít.

Ta myšlenka se k ní vrátila znovu ještě ten večer, když umývala nádobí. Přejela napěněnou houbičkou po velkém noži na zeleninu, ztuhla jako kámen a dívala se na něj, zatímco jí v hlavě poskakovaly myšlenky: Jaké by to asi bylo přerážnout si jím zápěstí? Voda už teče, když pustím teplý proud, neměla bych ani cítit bolest. A beztak nikomu scházet nebudu, nikdo mě nechce, jsem divná, jiná, nenormální...

Když se přistihla, že si nožem klouže po mokrém zápěstí, vyděsilo ji to tak, že ho zahodila do dřezu, schoulila se do klobíčka a zůstala v něm, dokud si nebyla jistá, že zvládne telefonovat. Se škrábancem na ruce vytočila číslo na krizovou linku a strašidelně klidným hlasem poprosila o pomoc.

Od té doby se staly úzkosti jejím společníkem. Měla pocit, že se v ní odjakživa schovávaly jako šmírák ve stínech, ale najednou vyvřely na povrch a nešlo je už zatlačit zpět.

Žaludeční křeče, točení hlavy, třes, nespavost, záchvaty pláče, po nichž se nedokázala nadechnout. Stupňovaly se a objevovaly se v těch nejnevhodnějších chvílích jako při schůzkách s klienty, na pracovních poradách nebo během teambuildingových posezení v barech.

Bylo jedno, kolik hodin v práci předtím poslouchala věci, co ji nezajímaly — nikoho najednou nezajímal její život. Po pár dnech už se zrušená svatba stala ohranou písničkou, které se všichni obloukem vyhýbali.

Markéta poctivě chodila na terapii a nechala si napsat bílé pilulky, které otupovaly neznámý strach, jenže pocit neklidu v ní přetrvával, jako by měla na nohou boty, co ji pořád tlačí. Matka jí při každé návštěvě opakovala, že psychické potíže jsou výmysl moderní doby a terapeuti zloději, kteří z člověka jen tahají peníze bez viditelných výsledků. A šéf se tvářil den ode dne rozezleněji, že její pracovní výkony stagnují.

Když potom umřela babička z Konečné, Markéta najednou věděla, že je čas. Dala výpověď, na kterou její vedoucí už bez tak beze slov tlačil, prodala byt i všechny věci v něm a odstěhovala se z rušného Města do chátrajícího domku uprostřed ničeho. Přestala cvičit a hubnout, zato začala psát dětské knihy a chodit na zemědělské brigády, které se zrovna namanuly. Včelaři z vedlejší vesnice pomáhala stáčet med, starousedlíkům v Konečné hrabala za pár drobných listí nebo sekala travu. V létě jezdila do továrny na zpracování červené řepy a sklízet chmel, na podzim sbírala v poli brambory a česala jablka v sadu. V zimě vstávala ve čtyři hodiny ráno, aby se dostala do velkého skladu, kde před Vánoci zpracovávali objednávky zboží, jindy zase vyrážela s pilkou na malou farmu, kde se prodávaly vánoční stromečky. Peněz nebylo mnoho, ale k tomu, aby mohla žít v klidu stranou od civilizace, to stačilo.